

[Taanquist]

som i spørgetiden forrige onsdag besvarede socialministeren et spørgsmål fra fru Mette Groes om netop disse spørgsmål, og jeg vil anbefale, at man læser svaret. Det afkræfter fuldstændig alt det, der er blevet fremhævet her.

Men hvad drejer ændringen i § 48 sig om? Den drejer sig om, at det nu ikke længere skal være muligt på dette område at modtage sociale ydelser uanset familiens indtægt. Det er i virkeligheden det, der skiller os fra fru Nathalie Lind og hr. Brixtofte, »uanset familiens indtægt«. Det må vi fastholde. Man skal ikke have sociale ydelser, uanset hvilken indtægt man har.

Man kan så med rette spørge: hvad betyder de ændringer, som vi har gennemført, specielt i § 48? Jeg vil for det første sige, at man har, i hvert fald udadtil, anlagt en meget restriktiv fortolkning. Man kunne jo også, hvis man havde været velvillig, især over for dem, der skal lide under misforståelserne, nemlig de handicappede, have fortolket dem så lempeligt som muligt.

Der har været nævnt mange eksempler. Jeg vil godt nævne ét. Det, der har ligget os på sinde, er at sætte en stopper for, at f. eks. kontorchefen eller direktøren hvert halve år på bistandskontoret får det, som hans barns fodtøj koster ud over 150 kr., blot fordi barnet går skævt på sine hæle. Jeg kunne nævne andre ting i samme stil. Det er den slags ting, og kun den slags ting, vi har været ude på at afskaffe med lovændringen. Vi har villet give kommunerne en mulighed for at sige nej i de tilfælde, hvor det har været åbenlyst urimeligt, at folk skulle have sociale ydelser.

Man kan trøste sig med, at det vil blive rettet. Som hr. Erik B. Smith sagde, har socialministeren jo, som der står i betænkningen, lovet at ville følge området i den kommende tid, så man vil fange den slags ting; det er der ingen tvivl om. Det er bare sørgeligt, at så mange i den tid, der går, indtil der kan rettes op på det, skal leve i den uheldige tro, at de nu bliver virkelig ramt af dette.

Jeg vil godt til sidst nævne, for ligesom at sætte i relief, hvordan argumentationen her er, at hr. Brixtofte startede sit indlæg i formiddags med at sige, at De Samvirkende Invalideorganisationer var udtrådt af handicapkomiteen i protest mod socialindkomsten. Jeg kan dokumentere, bl. a. ved hjælp af Danske Kommuner nr. 1 i år, at formanden

for De Samvirkende Invalideorganisationer har pointeret, har understreget, at man ikke er udtrådt af handicapkomiteen i protest mod socialindkomsten.

(Kort bemærkning).

Nathalie Lind (V):

Jeg er så heldig i dag at have en skreven tale, som jeg benyttede i formiddags, og jeg kan sige til hr. Taanquist, at det, jeg sagde om de enkelte ydelser, kan jeg gengive, og vi kan også finde det i Folketingstidende.

Vi var imod, at invaliditetsydelsen som en typisk kompensationsydelse skulle falde bort. Vi var imod reglerne om indskrænkning af hjælpemidler, også til biler, og vi var imod forslaget om, at forældre, der passer et handicappet barn i hjemmet, ikke mere skulle have dækning for merudgifterne uden hensyn til deres økonomiske forhold. Det var, hvad jeg sagde. Og så skal jeg her høre på, at også mit navn bliver draget ind, at hr. Taanquist taler om, at vi fordrejer kendsgerningerne og kommer med forkerte udlægninger! Jeg tror, at ikke ét ord af det, jeg har sagt her, ikke er sagt før her i tinget, og selvfølgelig er det rigtigt. Men jeg brugte ikke, hvis hr. Taanquist fulgte med, min taletid specielt på disse emner. Det var andre ting, jeg tog op, og derfor vil jeg have lov at anmode hr. Taanquist om at trække sine ord tilbage. Der er ikke tale om fordrejninger på nogen måde og heller ikke, som den forrige socialdemokratiske taler talte om, nærmest uhæderlig politik; det kan andre svare på, for da blev mit navn ikke nævnt. Men dette citat, hr. Taanquist, kan ikke stå, som det står.

(Kort bemærkning).

Agnete Laustsen (KF):

Jeg synes, det er lidt underlødigt, når hr. Taanquist, fordi han ikke er enig i andre partiers betragtninger, siger, at disse partier fører uhæderlig politik, og mit navn blev i denne forbindelse taget med i debatten. Hr. Taanquist siger, at det vil være uhæderligt, hvis jeg mener, at regeringen med den ændring, der er vedtaget af § 48, har tilsigtet institutionsanbringelse af handicappede børn, for det vil det, siger hr. Taanquist, sandelig ikke medføre. Naturligvis har jeg ikke sagt – og det ved hr. Taanquist også udmærket godt